

SKYMT, m. 2. Plötsligt, men svagt och hastigt försvinnande sken; plötslig och hastigt försvinnande anblick. *En s. af solen. Se en s. af någon. Jag såg blott en s. deraf.* (Fig.) *En s. af hopp*, något litet hopp. — Har sammansättningen *Ljusskymt*.

SKYMTA, v. n. 1. 1) Plötsligt synas och strax åter försvinna; synas då och då, ögonblickligt. *Hvad är det som s. emellan träden? S. förbi. S. fram, se Framskymta.* — 2) Synas skumt, dunkelt, ottydligt. I denna mening äfv. impersonelt. *Det s-r för ögonen.* — V. a. Plötsligt och blott ett ögonblick blifva varse.

SKYMUNDAN, skymmündann, se under *Skymma*.

SKYNDA, v. n. 1. 1) *Se Hasta*, 1. *S. att göra något. S. till ett ställe. S. ej så mycket med arbetet. S. åstad. S. bort, fram, på', se Bortskynnda,* &c. — *Syn.* *Se Hasta*; äfv. *Ila, Flyga, Rusa, Störta.* — 2) Fordra hast, skyndsamhet. *Arbetet s-r. Tiden; s-r*, det är brådt. — *S. sig, v. r. Se Hasta*, 1. *S. sig att göra något. S. er litet mer. S. sig bort, hem. S. sig till ett ställe. S. sig före, efter en. S. sig fram, förbi, igenom, i'n, ned, upp, út, undan. S. sig tillbaka, åter.* — *Syn.* *Se Hasta*.

SKYNDSAM, a. 2. 1) Som sker, utträttas, göres, lemnas, gifves fort. *S. hjälp. S-t svar.* — *Syn.* *Fordersam.* Se äfv. *Hastig.* — 2) Som hastigt utträttas, verkställer, hvad man har för händer. *S. i sina göromål.* — *Syn.* *Rask, Qvick, Flink, Gesvind, Snäll.*

SKYNDSAMHET, f. 5. Hastigt verkställande, utförande. *Arbetet fordrar s. Med s. utträtta något.* — *Syn.* *Brådska, Raskhet, Flinkhet, Hast.*

SKYNDAMLIGEN, **SKYNDSAMMELIGEN**, eller

SKYNDSAMT, adv. Med skyndsamhet. *S. göra något.* — *Syn.* *Se Fort*; äfv. *Fordersamligen.*

SKYNKE, sky'ngke, n. 4. (ursprungl.: ett stycke väf eller tyg) Kläde, schal, tygstycke o. s. v., af dålig beskaffenhet och värdslost lindadt, svepadt om kroppen, utan ordning eller behag.

SKYPUMP, m. 2. *Se Skydrag.*

SKYRA, v. a. 1. (tekn.) Rena, polera.

SKYRÄNNARE, m. 5. (fordom) Ett slags lätt rytteri.

SKYSKRAPA, f. 1. (skepp.) Råsegel öfver bofvenbramseglen.

SKYTT, m. 2. (af *Skjuta*) 1) En, som är öfvad att skjuta med bäge eller eldgevär. — Har sammansättningarna *Armborst-, Bäge-, Skarpskytt.* — *Syn.* *Jägare.* — 2) *S-en:* a) Ett tecken i djurkretsen. — b) En stjernbild.

SKYTT, n. sing. (gam.) Artilleri.

SKYTTBANK, m. 2. *Se Bankett*, 2.

SKYTTEL, se *Sköttele*.

SKYTTERI, n. 5. (gam.) Jagtväsendet; jagt. — *Syn.* *Skjutväsende.*

SKYTTETYG, n. 3. (ford.) Ett slags kavalleri-rustning.

SKÅDA, v. a. 1. *Se*, betrakta. *Brukas sällan i talspråket. Hvart jag än s-de, intet annat än vatten. Vår gerning nådigt s!* — *Syn.* *Se Se*, 1. — *Skådande*, n. 4.

SKÅDEBANA, f. 1. 1. *Se Skådeplats.*

SKÅDEBORD, n. 5. (bibl.) Det bord, hvarpå skådebröden framsattes.

SKÅDEBRÖD, n. 5. 1) (bibl.) Benämning på de tolf brödkakor af fint hvetemjöl, hvilka vid hvarje sabbat nybakade framsattes i templet lik-

som till offer åt Jehova. — 2) (fig.) Något läckert, som man väl får se på, men ej smaka.

SKÅDEMYNT, n. 5. eller

SKÅDEPENNING, m. 2. Mynt, som präglas till minne af någon märklig händelse eller någon utmärkt person.

SKÅDEPLATS, m. 3. 1) Särskilt inrättad plats, der skådespel gifvas. — 2) (fig.) Land, ort, ställe, der märkliga händelser föregå. *Krigets s.* — *Syn.* (för begge hem.) *Scen, Skådebana.*

SKÅDERÄTT, m. 3. Vid stora måltider, en ej ätbar paradrätt, vanligen konditoriarbete, som sättes till prydnad på bordet.

SKÅDESPEL, n. 5. 1) a) Hvarje framställning, på skådebanan, af en dramatisk dikt. — b) (i inskränkt mening) Ett slags dramatisk framställning, som ligger emellan sorg- och lustspelet, d. v. s. i sig förenar både skämt och allvar. — 2) Dramatisk dikt af nyssnämde slag. — 3) (fig.) Anblicken af någonting märkligt. *Ett skönt, förfärligt s.* — *Syn.* *Scen, Anblick, Åsyn.*

SKÅDESPELARE, m. 5. — **LEERSKA**, f. 1. Person, som på skådebanan föreställer någon handlande person i en dramatisk dikt.

SKÅDESPELSKONST, f. 3. Konsten att genom skådespelares försinligande framställning åskådliggöra dramatiska dikter.

SKÅDETORN, n. 5. (gam.) Vaktorn. *Se* äfv. *Observatorium.*

SKÅF, **SKÅFLA**, **SKÅFVEL**, m. fl., se *Skof*, *Skofla*, *Skofvel*, &c.

SKÅL, f. 2. 1) Kärl af rund form, större eller mindre, ursprungligen begagnadt att derur äta supamat eller att dricka. *S. af silfver, tenn, porslin, krukmakargods. Svar/vad s. af trä.* (Fam.) *Pråta för s-en*, tala med flödande tunga (uttrycket hämtadt ifrån Skålknullarnes kända förmåga att utbjuda sina varor; jfr. *Skålknullen*).

(Fig. fam.) *Emellan s. och vägg*, i dryckeslag, vid dryckjöm. — Bildar sammansättningarna *Silfver-, Tenn-, Porslins-, Tråskål*, m. fl. — 2) Bägare eller glas (ford. skål), fylld med någon dryck, och som tömmes under välgångsönskning för någon dervid nämnd person, eller för att betyga någon sin värn, äfven till minne af någon utmärkt personlighet, eller för att uttrycka en önskan, att något måtte gå i fullbordan, o. s. v. *Dricka ens s. Dricka s-ar. Stara på s-en. Dricka s-ar hela laget om*, särskilt för hvars och ens i laget närvarandes välgång. *Föreslå ens s.*, med några ord, med ett tal föreslå gästerna att dricka ens skål. *S., broder! S. för N. N.! Herr X:s s. går*, vi dricka en skål för herr X. *Se* äfv. *Brorskål, Duskål, Systemkål.* I samma mening säges äfv. *Kusinskål.* — 3) Benämning på vissa ting, som mer eller mindre likna en skål. *Se Knåskål, Vågskål.* — 4) (skepp.) Ett på ens sidan urhålkadt trästycke, som till förstärkning fastspikas eller surras vid ett svagt eller bräckt rundhult. — 5) *S-en*, se *Ringkota.* — *Ss. Skålförmig, -lik.*

SKÅLA, v. a. 1. *S. en mast*, förse den med skålar (se *Skål*, 4). *S. ett ankar*, med bräder beslå dess flyg. *Se* äfv. *Urhålka.* — V. n. (fam.) *Dricka skålar.* — *Skålande*, n. 4.

SKÅLBILD, m. 5. Svampslägtet *Peziza*.

SKÅLDRICKNING, f. 2. Skålars drickande.

SKÅLIG, a. 2. Rundt urhålkad som en skål. — *Syn.* *Konkav.* — *Skålighet*, f. 3. — *Skåligt*, adv.

SKÅLKNALLE, m. 2. pl. — *knallar*. Öknamn på gårdarihandlande från *Vestergötland*,